



Messun saarna – myös kerrattavaksi kotihartaudessa
Hyvän Paimenen luterilainen seurakunta, Loimaa
Septuagesima sunnuntai, 16.2.2025



Pyhän aihe

Liturginen väri
 Alttarikynttilöitä
 Päivän Psalmi
 Vanhan Testamentin teksti
 Epistolateksti
 Evankeliumi

Ansaitsematon armo
 Vihreä
 2 alttarikynttilää
 Psalmi 18 (Psalmilaulu LV, s. 344)
 Jeremia 9:22–23
 1. Korinttolaiskirje 9:24–27
 Matteus 20:1–16

Virret

Alkuvirsi	810	On Jeesus Kristus Herra
Kiitosvirsi	126	Me kiitämme Sinua
Saarnavirsi / päivän virsi	265	Jeesus armos soi
Uhrivirsi	273	Jeesus parhain ystäväni
Ehtoollisvirret	735, 739	On lepopaikka suloinen, Sydän levoton
Päätösvirsi	814	Niin kuin aurinko

Kollehtarukous:

Laupias Jumala! Kuule kansasi rukous, että me, joita syntiemme tähden syystä rangaistaan, tulisimme armostasi pelastetuiksi nimesi kunniaksi. Poikasi Jeesuksen Kristuksen, meidän Herramme, kautta.

Saarnateksti: 1. Korinttolaiskirje 9:24–27

Saarnan aihe: Vain yksi päämäärä

Johdanto:

Jumala on luonut ihmisen puhtaana ja turmeltumattomana kaikkien ruumiin ja sielun voimien puolesta, **että ihmisessä nähtäisiin Jumalan kuva**, niin kuin näkymättömän Jumalan kuva, Hänen ylenmäärin ihanan, sisällisen, salatun muotonsa todellinen ja elävä kuva ja yhtäläisyys. Se tarkoittaa, että jokaisessa ihmisessä

- i. näkyisi Jumalan viisauden kuva hänen ymmärryksessään
- ii. Jumalan hyvyyden, pitkämielisyyden, lempeyden ja kärsivällisyyden kuva hänen mielessään
- iii. Jumalan rakkauden kuva hänen sydämensä liikutuksissa
- iv. Jumalan vanhurskauden, pyhyyden ja puhtauden kuvan ihmisen tahdossa. (Kristian Scriver, Sielun Aarre, osa I).

Aadamin ja Eevan lankeemuksessa tämä Jumalan kuva särkyi, mutta Kristuksessa Jumala uudistaa sen ihmisessä, nimenomaan pyhässä kasteessa ja lahjoittamassaan uskossa. Jumala jatkaa työtään seurakunnassaan, jonka pää on Kristus. Seurakunnassa Jumala palvelee kastettua ripissä, Sanansa saarnassa ja Herran pyhässä ehtoollisessa, jossa Kristus ilmestyy seurakunnalleen ja yhdistyy ruumiinsa



ja verensä ateriassa jokaiseen kastettuun, joka katu syntejään ja uskolla tarrautuu Jeesukseen. Sen tähden ehtoollisjumalanpalvelus, messu, voisi olla nimeltään **"armon paikka, jossa Jumala palvelee meitä."** Se, että Jumalan kuva uudistuu ihmisessä (vaikka se tässä katoavaisuudessa on aina vajaata – ei täydellistä, sikäli kun puhutaan pyhityksestä), on sulaa Jumalana armon työtä. Kaiken perustana on se, että Jumala vanhurskauttaa jumalattoman, eli Jumala lukee syntisen vanhurskaaksi, Hänelle otolliseksi ja ihanaksi ystäväksi, yksin armosta, uskon kautta, Jeesuksen tähden. Uskon vanhurskauttaminen on se oppi, jonka varassa kaikki seisoo ja pysyy. Uskon vanhurskauttamisessa ei puutu mitään, mutta pyhitys on vajaata tässä ajassa meissä vielä asuvan synnin tähden.

Päivän saarnatekstin perikoopissa Paavali etenee nopeahkosti apostolin virkansa kulujen kattamisesta kehoitukseen seurakunnalle kilvoitella raittiisti uskonelämässään. Vaikka hän luvussa 9 pääsääntöisesti muistuttaa, että hänelläkin olisi evankeliumin perusteella oikeus saada siitä elantonsa, hän kuitenkin kerskaa siitä, ettei sitä tee, vaan osoittaa, että hän on tehnyt itsensä kaikkien palvelijaksi. Luvun lopun neljässä viimeisessä jakeessa hän suuntaa sanansa Korinton seurakunnan omaan uskonkilvoitukseen, kun hän sanoo: "ettekö tiedä" ja "juoskaa." Saarnamme aihe onkin **"Vain yksi päämäärä."**

1. Katoamaton sepele (1. Korinttolaiskirje 9:24–225)

Apostoli Paavali kirjoittaa Korintton seurakunnalle kilparadalla juoksemisesta. Apostoli oli epäilemättä nähnyt antiikin ajan urheilumaailmaa, vaikka ei tietävästi itse ollut mikään juoksija tai nyrkkeilijä ennen kääntymistään, koska oli farisealainen kiivailija. Pyhä Henki osoittaa apostolin sanoissa, että ihmisellä tulee olla **vain yksi päämäärä**. Jokaisen ihmisen päämäärä on katoamaton voitonsepele, se on, iankaikkinen elämä Jeesuksessa Kristuksessa. **"Ettekö tiedä, että jotka kilparadalla juoksevat, ne tosin kaikki juoksevat, mutta yksi saa voittopalkinnon. Juoskaa niin kuin hän, että sen saavuttaisitte. Mutta jokainen kilpailija noudattaa itsensähillitsemistä kaikessa; he saadakse vain katoavaisen sepeleen, mutta me katoamattoman."** (1. Korinttolaiskirje 9:24–25) Meidän ajan urheilijat saavat mitaleja, maljakkoja ja rannekolloja; antiikin ajan juoksukilpailun voittajan sai päähänsä sepeleen, mutta nyt Paavali puhuu katoamattomasta sepeleestä, siitä elämän kruunusta, jonka Jeesukseen uskova ihminen kuoltuaan saa Taivaan kirkkaudessa: **"Ole uskollinen kuolemaan asti, niin Minä annan sinulle elämän kruunun."** (Ilmestyskirja 2:10)

Ajatus kristityn elämästä kilpajuoksuradalla, voi tuntua raskaalta; eihän kaikista meistä ole juoksijaksi, eikä kaikilla oli kykyä edes liikkuu omilla jaloillaan. Mutta koska apostoli puhuu voitosta, päämäärästä ja katoamattomasta sepeleestä, hän puhuu siitä, mikä uskossa Jeesukseen Kristukseen on keskeistä, syntisen vanhurskauttamista, Jeesuksen Kristuksen vanhurskauden omistamista: **"Niinpä minä todella luen tappioksi tuo ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani, tuntemisen rinnalla, sillä Hänen tähtensä minä olen menettänyt kaikki ja pidän sen roskana – että voittaisin omakseni Kristuksen ja minun havaittaisiin olevan Hänessä ja omistavan, ei omaa vanhurskautta, sitä, joka laista tulee, vaan sen, joka tulee Kristuksen uskon kautta, joka tulee Jumalasta uskon perusteella; tunteakseni Hänet ja Hänen ylösnousemisensa voiman ja Hänen kärsimyksiensä osallisuuden, tullessani Hänen kaltaiseksi samankaltaisen kuoleman kautta."** (Filippiläiskirje 3:8–10)

Rakas ystävä, sinäkin olet uskonelämän kilparadalla. Sinullakin tulee olla **vain yksi päämäärä**; tuo katoamaton voitonsepele, joka on Kristuksen lahjavanhurskaus ja iankaikkinen elämän Kristuksessa. Uskonelämän suurin kilparata onkin siinä, juostaanko tottumuksesta oman vanhurskauden ja omien tekojen sepelettä hakien, vai apostolin kanssa heittäen roskeen kaiken oman ansion ja kelpaamisen Jumalalle, ja uskossa omistaen yksin sen vanhurskauden, joka tulee Jumalalta uskon perusteella.



Mutta mitä apostoli tarkoittaa itsensähillitsemisellä? Hänhän puhuu siitä, että **”juoksijat noudattavat itsensähillitsemistä kaikessa.”** Urheilumaailmassa tällä tarkoitetaan esimerkiksi kunkin lajin sääntöjen noudattamista. Mutta kristitty ei pelastu sääntöjä noudattamalla turvautumalla Jumalan armoon Kristuksessa. Apostoli tarkoittaa tässä kaiken inhimillisen ansion, ponnistusten ja kykyjen sivuun laittamista, roskana pitämistä Kristuksen lahjavanhurskauden rinnalla. Toisin sanoen: pane omavanhurskaus roskakoriin ja tarraudu kokonaan Herramme Jeesuksen lahjavanhurskauteen.

2. Armon saarna (1. Korinttolaiskirje 9:26–7)

Paavali jatkaa urheiluesimerkeillä: **”Minä en juokse umpimähkään, en taistele niin kuin ilmaan hosuen.”** San **”umpimähkään”** tarkoittaa **”epävarmuutta.”** Hän ei juokse uskon kilparadalla epävarmoilla reiteillä, vaan hän juoksee juoksua, jonka reitti on selvä. Olin kerran talvella metsässä ja ajattelin ottaa kohteeksi lähistöllä olevan suon, jonka kartta näytti olevan tietyllä suunnalla. Kävelin vajaat puoli tuntia, ja näin kenkien jäljet lumessa ja totesin, että varmaan täällä on juuri äskettäin käynyt joku muukin. Mutta kun tarkemmin katsoin saappaan jälkiä, ne olivatkin omat jälkeni. Olin kävellyt täyden ympyrän luultuani meneväni suoraan. Olin loppujen lopuksi kävellyt umpimähkään ja siis kävellyt epävarmuudessa, vaikka luulin suuntavaistoni toimivan.

Juuri aikaisemmin puhuimme itsensähillitsemisestä. Uskon kilparadalla tämän tarkoittaa myös sitä, ettei luota omaan järkeensä ja luuloihinsa Jumalasta, vaan kulkee varmalla tiellä. Mikä sitten on varma tie ja varmuudessa, selkeällä tiellä kulkemista? Se on kulkemista pyhän Raamatun ja Sanan mukaisen tunnustuksen perustuksella. Luterilainen tunnustus on oikea selitys pyhästä Raamatusta ja antaa sinulle kestävän ja varman ja luotettavan perustan, jolla vaeltaa uskon kilparadalla. Pyhä Raamattu ja luterilainen tunnustus perustuu **”niin on kirjoitettu”** ja **”Jumala vanhurskauttaa jumalattoman”** ja **”vanhurskas on elävä uskosta”** kivijalkoihin. Nämä vaelluksesi peruspylväät kestävät, mutta ihmisen oma suuntavaisto vie meidät kulkemaan ympyrää.

Paavali sanoo: **”etten minä, joka muille saarnaan, itse ehkä joutuisi hyljättäväksi.”** (1. Korinttolaiskirje 9:27) Apostoli Paavalin elämän perusta oli Jumalan armo, syntisen vanhurskauttaminen, josta hän piti kiinni alusta loppuun asti. Hän kirjoittaakin pastori Timoteukselle: **”Kun tätä veljille opetat, niin olet hyvä Kristuksen Jeesuksen palvelija, joka ravitset itseäsi uskon ja sen hyvän opin sanoilla, jota olet noudattanut.”** (1. Timoteuskirje 4:6) Hän sanoo myös toisaalla: **”Vahvistus siis, poikani, siinä armossa, joka on Kristuksessa Jeesuksessa.”** (2. Timoteuskirje 2:1)

Rakas ystävä, evankeliumi, hyvä uutinen Jeesuksesta Kristuksesta asettaa sinut varmalle ja kestäväälle polulle, uskon kilparadalle, jossa ei ole kysymys inhimillisistä voimista vaan Jumalan armosta. Jeesus, Vapahtajamme, on valmistanut sinulle tien Taivaaseen ihmiseksi syntymisellään, kärsimisellään, kuolemallaan ja ylösnousemuksellaan. Jumala on lahjoittanut sinulle pelastuksen, syntien anteeksiantamisen, jossa sinulla on Jumalan mielisuosio, Jumalan lapseus ja perillisyyys ja katoamaton voitonseppelä. Sinun Herrasi ja Jumalasi on valmistanut sinulle tien, on lukenut sinut langenneen ihmisen Kristuksessa vanhurskaaksi, ja antaa sinulle Taivaallisen aarteiden, katoamattoman seppeleen ja sanoo nyt sinulle: **”Minä käyn sinun edelläsi ja tasoitan kukkulat, Minä murren vaskiovet ja rikon rautasalvat, Minä annan sinulle aarteet pimeän peitosta, kalleudet kätköistänsä, tietääksesi, että Minä, Herra, olen se, joka sinut nimeltä kutsuin, Minä, Israelin Jumala.”** (Jesaja 45:2–3) Aamen.

Harri Lammi, pastori, V.D.M.

Hyvän Paimenen luterilainen seurakunta, Loimaa / Pyhän Sanan luterilainen seurakunta, Forssa